UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S. Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. XIII. Qualiter gratia Christi habitualis se habeat ad vnionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-94249

Visual Library

ſententiam non ita facilè probari, à qua tamen non iudico recedendum, quia ſaltem aliqua argumenta probabiliter eam ſuadent, & pro alia parte nihil poteſt afferri quod non poſſit commodè ſolui. & cùm Deus iuxta communem ſenſum Patrum decreuerit omnia creare in menſura, numero & pondere, quidquid ſit de ea quæſtione, an dari poſſit infinitum in rebus creatis.

Obiectio ex Ioan.3.

Obijcies tamen quod gratia Chriſti videatur eſſe infinita ex illo Ioannis 3. *Non enim ad menſuram dedit Deus ſpiritum*, quo videtur ſignificari Deum Patrem dediſſe Filio gratiam infinitam.

Solutiones D.Th. non videntur conformes textui.

S.Th.reſponſione ad 1. tres adhibet ſolutiones, quæ doctrinam quidem veram continent; non tamen videntur conformes textui; vnde illis omiſſis

Aliter reſpondetur.

Reſp. nihil ex prædicto loco poſſe colligi, quia ſenſus illius ſententiæ eſt, quod Deus nobis dederit Filium ſuum & proinde non dederit nobis gratiam limitatam. Videri poteſt Toletus in hunc locum.

Articvlvs XII.

Vtrum gratia Chriſti potuerit augeri?

101. SVPPONIT gratiam habitualem in Chriſto eſſe finitam; quo poſito, ratio dubitandi eſt quod videatur Chriſtum potuiſſe recipere gratiæ augmentum, cùm neque ex parte ipſius formæ, neque ex parte ſubiecti quidquam videatur obſtare.

Reſp.neg.

Reſpondet tamen quod ea non potuerit augeri. quam doctrinam videtur intelligere de lege ordinaria; & ita intellecta eſt communis Theologorum, quam etiam tradunt Patres, Hieron.in caput 31. Ierem. in illa verba, *fœmina circundabit virum.* Auguſt.15. de Trinitate cap. 26. Damaſc. lib.3. de fide cap.22.

Hieron. *Auguſt.* *Damaſc.*

Cur gratia Chriſti augeri nō potuerit.

Probat duabus rationibus. Prior petitur ex fine ad quem gratia ordinatur; gratia habitualis in Chriſto ordinatur ad vnionem cum Deo in vnitate perſonæ ſeu eſt ornamentum moraliter conſequens ipſam vnionem humanitatis cum Verbo, quâ vnione nulla poteſt eſſe ſublimior inter creatas, & proinde decebat animam Chriſti habere ſummam gratiam quam Deus vnquam dare decreuerit, idq́ue à primo conceptionis inſtanti, vt aliquoties in ſuperioribus dictum eſt. igitur progreſſu temporis non creuit habitus gratiæ.

Conf. non eſt vlla repugnantia ob quam ab initio conceptionis non potuerit habere ſummum gratiæ quam Deus dare decreuerit; & de cætero eſt conformius quod habuerit, cùm proprietates conferantur rebus ſtatim in ortu ſuo, niſi quid obſtet.

2. Ratio petitur ex parte ſtatus Chriſti: Chriſtus à primo conceptionis inſtanti fuit beatus, & reſpectu gloriæ animæ fuit in termino; gratia autem in beatis non ſolet augeri.

102. Quo ſenſu Chriſtus dicatur profeciſſe gratia. *Luc.2.*

Nec obſtat id quod habetur Lucæ 2. *Ieſus proficiebat ſapientia & ætate & gratia apud Deum & homines*; quia Euangeliſta non vult profeciſſe quantum ad augmentum ipſorum habituum, ſed ſolùm quoad vſum & exercitium; & quod progreſſu temporis perfectiora ſapientiæ & gratiæ opera (ſcilicet quoad ſubſtantiam ipſorum operum) exercuerit, non tantùm in hominum opinione, ſed etiam reipſa & coram Deo, qui vir exiſtens eminentiora opera edidit quàm puer; & ita quoad ipſos actus verè profecit coram Deo, quamuis ipſi habitus ratione operum nullum ſuſceperint incrementum. Videri poteſt Damaſc. ſuprà. 103.

Per abſolutam potentiam gratia in Chriſto augeri potuit.

Petes an per potentiam Dei abſolutam gratia & virtutes in Chriſto augeri non poſſint? Magna eſt hac in re ſententiarum diuerſitas, vt videre eſt apud Vaſquez diſp.47.cap.2. Sed

Reſp. breuiter poſſe, vt communius docent recentiores, quia gratia finita non poteſt exhaurire infinitam Dei potentiam, & proinde Deus poteſt producere gratiam in infinitum perfectiorem & perfectiorem. capacitas etiam animæ Chriſti quæ eſt obedientialis poteſt in infinitum excurrere, & per conſequens nec eſt repugnantia ex parte ipſius gratiæ, nec ex parte ſubiecti quò minùs gratia habitualis in Chriſto de potentia abſoluta poſſit augeri. Quod non obſcurè docet S.Th. hîc reſponſione ad 2. *S.Thom.*

Articvlvs XIII.

Qualiter gratia Chriſti habitualis ſe habeat ad vnionem?

104.

Gratia eſt poſterior vnione, tanquam proprietas conſequens.

RESPONDET vnionem hypoſtaticam naturâ & intellectu eſſe priorem; vnde gratia habitualis non eſt diſpoſitio præuia ſeu præparans ad vnionem naturæ humanæ cum Verbo, ſed naturâ ſubſequens tanquam ornans, & proprietas moraliter debita animæ ratione vnionis. Ratio eſt quod humanitas ordine naturæ prius ſubſiſtat, quàm habeat gratiam. De materia huius articuli videri poſſunt dicta q.2.art.7.dub.2.& art.10.

QVÆSTIO VIII.

De gratia Chriſti ſecundum quod eſt caput Eccleſiæ.

Articvlvs I.

Vtrum Chriſtus ſit caput Eccleſiæ?

RESPONDET affirmatiuè, quod eſt de fide; traditum ab Apoſtolo ad Epheſ.1. dicente, *& ipſum dedit caput ſupra omnem Eccleſiam, quæ eſt corpus ipſius.* cap. 5. *vir eſt caput mulieris, ſicut Chriſtus eſt caput Eccleſiæ.* Reſp. affir. *Epheſ.1. & 5.*

Porrò vt tradit S.Thom.in corpore, hæc metaphorica acceptio capitis triplici de cauſa tribuitur Chriſto per analogiam ad caput naturale. 1. in capite naturali poteſt conſiderari ordo dignitatis, quod ſcilicet inter omnia membra digniſſimum locum occupet in ſuprema hominis parte. 2. perfectio, quia in eo vigent omnes ſenſus interiores & exteriores, quod in nullo aliorum membrorum reperitur. 3. poteſt conſiderari virtus, quoniam à capite eſt omnis motus & gubernatio aliorum membrorum, illa enim influxum recipiunt à capite. 1.

Quomodo Chriſtus dicatur caput Eccleſiæ.

Hæc omnia optimè tribuuntur Chriſto reſpectu Eccleſiæ, quæ eſt corpus quoddam myſticum vt patet ex ſententijs Apoſtoli citatis, & ex cap.4. eiuſdem epiſtolæ; nam Chriſtus primum locum & excellentiſſimum obtinet ſicut rex in regno. In eo etiam eſt plenitudo gratiæ tam intenſiuè quàm extenſiuè, & ab eo omnis virtus ſpiritualis in homines